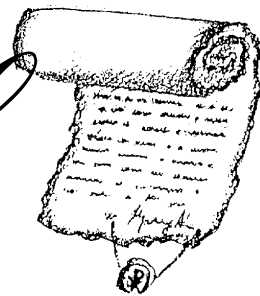

Hírlevél

A NAGYTÉNYI RÓMAI KATOLIKUS EGYHÁZKÖZSÉG
BELSŐ LAPJA

2016. szeptember 11. Veni Sancte

XXIV. évfolyam 2. szám

„Hitre, tudásra, szép életre, jóra, példaadója”

Sík Sándor Kalazanci szent Józsefről szóló himnuszának egyik sorával induljunk neki az új munkaévnek! Véget ért a nyár, remélhetőleg sok szép élménnyel gazdagodtunk. Ezek új lendületet adhatnak mindennapi életünknek.

Mint tudjuk, 2020-ban Budapesten lesz az Eucharisztikus Kongresszus. Első gondolatunk, hogy még messze van, és vajon mi közöm lesz hozzá. Talán a legidősebbek közül néhányan még emlékeznek a majd 80 évvel ezelőtti hasonló budapesti rendezvényre.

Ugyanakkor a bíboros úr szándéka, hogy a következő években komolyan készüljünk erre az eseményre, ünneplésre. Mélyítsük el hitünket, erősítsük meg tanúságtevő keresztény életünket! Éppen ezért ebben az évben a magunk háza táján szeretnénk átgondolni, hogyan is éljük meg a hétköznapiakban hitünket. Fontos, hogy tudatosítsuk mindazt a kegyelmet, amelyet Isten napról napra ad nekünk.

Közösségi alkalmainkon ebben az évben azokat a kegyelmi eszközöket szeretnénk szemlélni, amelyeket az Egyház felkínál számunkra. Ezek a szentségek, az imádság, a közösségi alkalmaink; szeretném, ha a következő időszakban tudatosabban élnénk az Isten által felkínált eszközökkel. Személyes Isten kapcsolatunkat erősítheti az első csütörtöki szentségimádás. A csütörtöki felnőtt közösségi összejövetelek lehetőséget adhatnak, hogy egymást erősítsük meg a szentségi életben. Isten áldotta új munkaévet kívánok mindenkinek!

Fülöp Ákos plébános

Élménytöredékek a nagytényi családos kisközösség idei lelkigyakorlatáról.

Minden évben igyekszünk új helyszínt és új lelkigyakorlat-vezetőt találni erre a rendszeres alkalmunkra. Idén június 23-26-a között került megrendezésre Káván, amely egy érdekes helyszín volt. Úgy került hozzánk egy ismertető a helyről, hogy iskolai osztályoknak ajánlották, ahol is állatok között, a természethez közel lehet pár napot eltölteni. Valóban szép természeti adottságú volt a helyszín, de voltak bizonyos kényelmetlenségei is, de mindezt feledtették a kapott lelki élmények.

A hosszú hétvégénket Kapisztrán atya ferences szerzetes vezette. Ő teremtett megfelelő szellemi és lelki körülményeket ahhoz, hogy témánkkal a kiengesztelődéssel mindenki mélységeiben is foglalkozhasson.

A lelkigyakorlat úgy épült fel, hogy kaptunk közösen gondolatokat, majd mindenki csöndben ezeket átgondolhatta

saját magára vonatkoztatva. Ez kétszer megismétlődött pénteken és szombaton is, majd pedig közös megosztással gazdagodhattunk a társainkban megszületett gondolatok, érzések, fogadalmak által. Bizony a téma sokakat nagyon mélyen érintett, hiszen ki az közülünk, akinek nincsenek ezen a területen elintézetlen, avagy nyitott, fájdalmas ügyei?

A több mint 2 teljes nap a következő blokkokban haladt előre:

- Kiengesztelődés saját magunkkal (erre 2 blokkot is szántunk)
- Kiengesztelődés embertársunkkal
- Kiengesztelődés Istennel

Minden csöndes elvonulásra komoly átgondolandó kérdéseket kaptunk. Ez is nagymértékben segített bennünket abban, hogy a két napos elvonulásunk lelkileg hasznos és gyümölcsöző lehessen.

Gondlattöredékek a 2 naptól:

- A nem kiengesztelt, fagyos, befagyott kapcsolatokból sok bűn és betegség származik.

A TARTALOMBÓL:

Hittantábor: Lélekemelő élmények	2. oldal
Vendégeink az oltárnál	3. oldal
Olvassunk verset, mert érdemes!	3. oldal
Rózsafűzér zarándoklaton	3. oldal
Akit már életében is szentként tiszteltünk ...	4. oldal
Kalkuttai Szent Teréz: Az élet himnusza	4. oldal
Kedves Nagytényiek!	4. oldal
Botos Ferenc: Őszi szonáta	5. oldal
Furcsák vagyunk, MI keresztények	7. oldal
Piroska és Farkas	7. oldal
Kempis	8. oldal
Krónika	8. oldal
Naptár	8. oldal

- Aki nincs kiengesztelődve, annál ez mint egy gát zárja el a jót.
- A magammal való nem kiengesztelt viszony megkeseríti a saját és mások életét is, akár generációkon keresztül is.
- Az önmagával nem kiengesztelődött emberből felénk áramló negatív érzelmek gyakran nem is nekünk szólnak, csak ő nem tudja magát másképp kifejezni.
- A nem kiengesztelt emberek, be nem vált vágyaik miatt elmulasztanak élni.
- Jelen sorok írójának a legtöbbet az egyik sivatagi atya, Szent Antal példája jelentette, akit az ördög nagyon megkínzott, mert sokszor kellett vele megküzdenie, és persze fizikailag az ördög volt az erősebb, de Antal, mint önmagával teljesen kiengesztelődött ember ezt mondta neki rendre: „Itt vagyok én Antal, és újra itt vagyok, és nem félek az ütésektől.”
- A régmúlt dolgokkal nem lehet mást csinálni, mint megbékülni velük.
- Jézus azért uralkodik, mert teljes elfogadásban él, és ezért vannak a feltámadt Krisztuson is a sebek, és így tud teljesen élni.
- Az életutam elfogadása, elfogadása az árnyékomnak is.
- Az árnyékunkhoz kötődnek érzelmek is, ezeket fel kell ismernünk! Alázatosan be kell ismernünk, hogy ezek is hozzám tartoznak. Az alázat minden erény alapja. Ha ezt nem teszem meg, akkor válok olyanná, aki a másik szemében a szálkát is észreveszi, míg a sajátjában a gerendát sem.
- A magunknak való megbocsátás nem azt jelenti, hogy csinálhatjuk nyugodtan a rosszat, hogy ne legyen haladás.
- Ha van haragosom, az rajtam is múlik.
- A megbocsátás a Miatyánkban nagyon erősen van jelen, mert ez érinti Istenkapcsolatunkat is.
- A sebek eltakarása csak látszat. Csak amit szeretettel és megbocsátással szenvedünk el, csak az gyógyul be.
- A kiengesztelődéshez nagyon szépen illenek Babits sorai: „Akinék a lelkében szépen szól az ének, az hallja mások énekét is szépnek”

Jelen sorok írójának volt egy korábbi rendezetlen viszonya. Talán ez a hétvége is hozzásegített, hogy egy régóta fontolgatott levél végül is megírásra került. Könnyes szemmel írhatom le, hogy a levél értő fülekre is talált, és elkezdődhet a kiengesztelődés folyamata.

Ha nem lenne kisközösségem, nem lennének évről évre ezek az elvonulós hétvégék sem. Ha nem lenne kisközösségem, nem tudnának a társaim szembesíteni magammal, nem lenne Istennek ekkora lehetősége, hogy mások által szóljon hozzám. Ezért már korábban megfogalmazódott bennem az az egyik hivatásom, hogy segítsék az embereknek közösséget találni. Akik ezeket a sorokat olvassák, és úgy gondolják, hogy ez számukra üdvös, hasznos, fontos lenne, nyugodtan keressenek meg, beszéljünk kicsit a közösségekről!

Szeibert András 20/264-3297 szeibert.andras@halo.hu

Hittantábor: Lélekemelő élmények a természetben

Július 9-én indult el, kis csapatunk Mátraházára. Hatan fiatalok, Zsuzsa néni és Ákos atya vezetésével, foglaltuk el szállásunkat, mely eredetileg ferences öregdiákoknak kialakított pihenő hely volt.

Délután sétáltunk a Naphimnusz parkban, majd az esti szentmisén hálát adtunk, hogy szerencsésen megérkeztünk. A kezdeti sétálást mesteri szintre fokoztuk a hét végére. Egész héten mozgásban voltunk. Testük és lelkünk egyaránt megmozgattuk.

Minden reggel, kis torna után, Ákos atya mondott misét, a közvetlenül mellettünk lévő kis templomban. A miénknél is kisebb, egy főhajóból álló templom. Szerencsére oda nem kellett sokat menni, de éppen elég volt a sok kilométer, amit egész héten legyalogoltunk.

A hét elején megmásztuk a Kékest kétszer is. Egyszer napközben, egyszer pedig éjszaka. Bár jó magam az éjszakázást kihagytam, de akik mentek, nagyon jól érezték magukat. Utána már alig vártam a hétfőt, amikor tettünk egy kisebb bemelegítő túrát, hogy kedden bírjuk szusszal a röpké 20 kilométeres távot, amit Galyatetőig és vissza, tettünk meg. Hosszú, de izgalmas túra volt. Hegyet másztunk, gallyakba kapaszkodtunk és kéktúrát pecsételtünk. Fákba kapaszkodva, családként összedolgozva, nem estünk le a legmeredekebb hegyről sem. Majd a hegy tetején mindenről megfeledkezve néztük a csodás tájat, átlesve egy kicsit külföldre is.

Fáradt izmainkat pihentetve, szerdán a lelkünket is megmozgattuk kicsit. Megindító, elgondolkodtató verset hallgattunk, Zsuzsa néni rövid elmélkedéseivel és tanító történeteivel együtt. Ezeknek a szépségét fokozta, a köztük lévő csend, melyben az Úrra figyelhettünk. A nap végén pedig, mint minden este, közösen, gyertyafénynél, megköszöntük a Teremtőnek, a nap szépségeit és az együtt elmondott zsolozsma után tértünk nyugovóra. A sok séta és csend mellett a játékra is volt időnk. Kis létszámunk ellenére is nagyon jól szórakoztunk. Kártyajátékok, kérdezz-felelek, keresztretjvények megfigyeltése és énekek tanulása kötött össze minket.

Csütörtökön ismét nekiindultunk az erdőnek, de akkor már esőben. Sajnos a szép napsütéses idő addigra elment, de a lelkesedésünket ez nem befolyásolta. Felvettük az esőkabátot és rendíthetetlenül mentünk. Ákos atya mindig azt mondja, rossz idő nincs, csak nem megfelelő öltözet. Vicceken nevtünk, túráztunk és mókáztunk. Nagyon jól éreztem magam. Rég játszottam jó kártyajátékot és abban itt nem volt hiány. Végre kikapcsoltam kicsit és nem foglalkoztam a hétköznapijaimmal. Nagy természetrajongó létemre, sok időt tölthettem erdőben és mindezek mellett a lelkemet is felemelhettem Krisztushoz.

Apáthy Timi

Vendégeink az oltárnál

Ákos atya távollétében egy júliusi vasárnap reggeli miséjét a nyugdíjas Urbanek Rudolf piarista atya mutatta be. Biológia-földrajz szakos és nevelőtanárként hosszú időn át nevelte és tanította a Kecskeméti, majd a Budapesti Piarista Gimnázium diákjait.

Talán még Baross-telepi hivatalos bemutatása előtt tartott nálunk szentmisét a „szomszédvár” új kormányzója (gyakorlatilag plébánosa), Mazgon Gábor atya. Előzőleg Esztergomban az Érseki Papnevelő Intézetben, mint spirituális (lelki vezető), a Hittudományi Főiskolán, mint tanár az ifjúsággal foglalkozott. Munkájának elismeréséül érseki tanácsosi kinevezést kapott. Valamint azt a feladatot, hogy plébániája hívő közösségének teljes körét szolgálja.

Templombúcsúnk ünnepi szentmiséjén Ákos atya bemutatta hajdani prefektusát, a jelenleg egyetemi lelkész, Pákozdi István atyát, aki az ünnep főcelebránsa volt, valamint a vele miséző további két vendéget:

Kelenvölgy plébánosa, Lancendorfer István atya már szinte ismerősünk, hiszen többször megfordult nálunk.

Pál László atyát családi esemény szólította Téténybe. Őt szülőföldjén, Gyulafehérváron szentelték pappá. Szolgált otthon, majd Magyarországon, most Burgenlandban. Az Eisenstadti (Kismartoni) Egyházmegye püspöki vikáriusa, azaz a magyar nyelvű hívőkért felelős püspöki helynök.

Ezt a funkciót a burgenlandi származású, horvát anyanyelvű püspöke létesítette, aki „a számára nehéz magyar nyelven” 22 év után mutatott be magyar nyelvű misét székvárosában, Kismartonban. Azóta László atya egyik feladata, hogy anyanyelvén misézzon az ott élő (vagy ezért oda zarándokló) magyaroknak.

Koncz Endre

Olvassunk verset, mert érdemes!

Garai Gábor: Jókedvet adj

Jókedvet adj, és semmi mást, Uram!
A többivel megbirkózom magam.
Akkor a többi nem is érdekel,
szerencse, balsors, kudarc vagy siker.
Hadd mosolyogjak gondon és bajon,
nem kell más, csak ez az egy oltalom,
még magányom kiváltsága se kell,
sorsot cserélek, bárhol, bárkivel,
ha jókedvemből, önként tehetem;
s fölzsabadít újra a fegyvelem,
ha értelmét tudom és vállalom,
s nem páncélzat, de szárny a vállamon.
S hogy a holnap se legyen csupa gond,
de kezdődő és folytatódó bolond
kaland, mi egyszer véget ér ugyan –
ahhoz is csak jókedvet adj, Uram.

Beköszöntött a szeptember. Elkezdődött az új tanév, munkaév. Sokan örülnek neki, bár nem igazán merik hangoztatni. Manapság sikk siránkozni. Pedig minden új sok-sok izgalmas lehetőséget, kalandot kínál. Az elszállt nyár szépsége, öröme beleírta magát szívünkbe, segít abban, hogy megbirkózzunk a nehézségekkel. Mert butaság lenne azt gondolni, hogy létezik olyan élet, amely nem kíván tőlünk erőfeszítést.

Szeretnénk éppen ezért valami olyan útravalót vinni magunkkal erre az elkövetkezendő néhány hónapra, amely segít átlendülni a gondokon. Garai Gábor a jókedvet ajánlja. Talán érdemes megfogadni tanácsát. Sokkal könnyebb minden, ha észrevesszük benne a mosoly lehetőségét. Olyan rövid itt e földi életünk az örökkévalósághoz képest, nem kellene megengedni magunknak azt a luxust, hogy siránkozásban, zsörtölődésben töltsük el.

A jókedv leleményessé varázsol bennünket és jó társasággá. Sokkal jobban kedveli mindenki azt az embert, aki mellett mosolyogni lehet. Jézus az örömhírt hozta el nekünk. Ha hiszünk benne, akkor nem kételkedhetünk.

Feladatunk elvinni minden emberhez az üdvösség jó hírét. Induljunk jókedvvel e jó küldetésre!

Boronkai Zsuzsanna

Rózsafüzér zarándoklaton

Természetesen idén is megrendezésre került Budapest körül az Élő rózsafüzér zarándoklat, amely a fővárost öleli át kilenc szakasz által. Célja mindig változatlan: Jézussal útra kelünk és imádkozunk hazánkért, Budapestért, valamint a budapesti emberekért.

Aki Farkasrétet választotta kezdőpontnak, szokás szerint két irányba mehetett: Máriaremete, valamint Nagytétény felé. Az időjárás ismét kegyes volt hozzánk, nagyjából 80 fő gyülekezett. Talán sokak számára a máriaremetei szakasz volt a kecsgetetőbb, mivel a lelki vezető atya is abba az irányba indult, valamint a vezető-szervező testvér megígérte, hogy az egyik pihenőhelyen Szentségimádáson vehetnek részt a zarándokok. Így (akárcsak tavaly) kevesebben indultak Nagytétény irányába. Verőcei Gábor atya – mielőtt megáldotta volna a két csoportot – felhívta a figyelmünket egy magyar stigmatizáltra, Galgóczy Erzsébetre. Róla nagyon sokan még most sem tudnak, pedig halála óta már ötven év eltelt. Érdemes utánanéznünk, hogy ki is volt ő!

A csoportok elindultak (a mi csoportunk ismét lelki vezető nélkül). De ami sokkal feltűnőbb volt, hogy a szakaszunk zarándoklói túlnyomórészt 50-60 év feletti lelkes asszonyok. (Tisztelet a kivételnek). Hol vannak a fiatalok?? Gazdagréten azért megnyugodhattunk, hiszen Nagy Bálint jezsuita atya hozzánk kapcsolódott. (Jó volt megcsodálni a Szent Annyalok plébániatemplomot kész állapotában, talán annak idején Lipp László atya is ilyennek képzelte el). Bálint atya pedig arra biztatott minket, hogy ne csak imádkozva „vonuljunk”, hanem figyeljünk a minket körbevevő külvilágra is, hiszen az Úr Jézus így is megérinthet minket. A Dobogó-hegyen „megáldottuk” a várost. Bálint atya arra kért minket, hogy próbáljuk Jézus szemével szemlélni magunkat, lakókörnyezetünket (mintha otthon ténykednénk).

A hegyről levezető út eltért a megszokottól, hiszen a bobbálya köré épült kerítés kicselezett minket, ezentúl egy kicsit fárasztóbb útvonal áll rendelkezésre. Talán ez utóbbinak „köszönhető” az, hogy a Kelenvölgyi Templomba

betérve mindenki az utolsó padosorokba vetette le magát, így Lancendorfer István atya megkért minket, hogy fáradjunk előrébb: „Menjünk csak előrébb, nem fog fájni, legyünk minél közelebb Jézushoz!” Itt elimádkoztuk a Lorettói litániát. Ezt követően feltölthettük magunkat kalória-bombákkal a kelenvölgyi asszonyok jóvoltából, majd nekirugaszkodtunk a Vöröskúti Határsornak és lépcsőinek. (Azért valljuk be, hogy ezek a lépcsők miatt sem népszerű az 5-ös szakasz). A Kamaraerdő tisztására beérve nem tartottunk nagy pihenőt, talán csak néhány percnyit. (Egyik zárándoktársunk ezen nagyon meglepődött, miután kibontott egy dobozos sört.) Egyből mentünk a Szoborpark irányába, ahol a kommunizmus áldozataiért imádkoztunk. Nemsokára egy kellemes meglepetésnek lehettünk részesei. Az útvonal mentén található ugyanis az egyik testvérünk vikendháza, ahova betérve krumplilevessel, pogácsával fogadott minket. Sőt, Bálint atya még Szentgyónási lehetőséget is biztosított számunkra. Ezt követően ismét „magunkra maradtunk”, hiszen lelki vezetőnknek is sok-sok tennivalója akadt még arra a napra.

Az útvonalunk a Szent Mihály templom felé vezetett. Itt a lelkes csoportunk a Mária Rádió kérésére bevállalta „extraként” az Isteni Irgalmasság Rózsafüzérének elimádkozását kellő precizitással és lelkülettel a rádió-hallgatók számára.

A Szent Arnold házba idén sem mehettünk be. Páran fel is tették a kérdést: Miért zárkóznak be ennyire a verbiták? Természetesen nem erről volt szó, hanem Cursillo zajlott náluk.

A Szent István templomban azért Udvarnok László atya kárpótolta minket, hiszen némi plusz idővel rendelkezünk. László atya egyik megszívlelendő gondolata az volt, hogy lelkületünket az Isten iránti szeretet vezérelje és ne a kárhózzától való félelem. (Ez utóbbi nem üdvözítő erejű). A zárándoklat hátralevő részében még betértünk a Jézus Szíve templomba, ahol Lojzi atya mutatta be Mária zárándoklatát a Hétfájdalmú Szűzanyát megjelenítő nyolc üvegablak által. Ezt követően még a Szent Donát-hegyi emlékhelyre is felmentünk.

A mise előtt a soroksári zárándokok csatlakoztak hozzánk, sajnos ők is elég kevesen voltak. Így a templomunk a záró Szentmisére nem telt meg még annyira sem, mint tavaly. A misét Snell György püspök atya mutatta be, aki a Rózsafüzér Zárándoklat és a 2020-ban tartandó Eucharisztikus Kongresszus közötti párhuzamot elemezte.

Sokszor felmerülnek bennünk az alábbi kérdések: Fontos zárándokolnunk? Egyáltalán van az egésznek értelme? A benső válaszuk legyen egyértelmű IGEN, mivel a zárándoklat kikökönt a hétköznapokból, a lelket és a testet is erősíti, társas esemény is egyben, mindez Jézus Krisztus által.

Király Z.

Akit már életében is szentként tiszteltünk

2016. szeptember 4-én, vasárnap Ferenc pápa a római Szent Péter téren hivatalosan is szentté avatta Kalkuttai Teréz anyát! Egy barátom a minap csodálkozva kérdezte: „Még csak most?” Hát igen, eddig tartott a hivatalos eljárás. Személye még ma is elevenen él emlékünkből, pedig már 1997. szeptember 5-én hazahívta a Teremtő. Példátlan gyorsasággal avatták boldoggá, s szülőhazájában, Albániában boldoggá avatásának napja nemzeti ünnep lett. Sőt! Az ENSZ Közgyűlése magyar kezdeményezésre 2012 decemberében Boldog Kalkuttai Teréz anya halálának napját, szeptember 5-ét a jótékonyág világnapjává nyilvánította.

Talán kevesen tudják, hogy 2005-re elkészült egy musical Teréz anya életéről „Kialts a szeretetért” címmel. A mű a legnagyobb magyar musical-szerzők tollából született: Kemény Gábor – Kocsák Tibor – Baróthy Péter – Miklós Tibor szerzőktől. A színdarab Gonxha Bojaxhiu - később Teréz nővér, majd Teréz Anya - életét követi végig édesapja temetésének napjától, egészen a halála napjáig. Megelevenedik a kalkuttai pályaudvar képe, ahol Teréz előtt egy koldus alakjában Jézus Krisztus jelenik meg, hogy átadja neki a "hívás a hívásban" üzenetét, rábízva a nyomorgók, elesettek, haldoklók lelkének megmentését, szenvedésük enyhítését. Szép és megrendítő színházi élmény, mely sajnos elég ritkán kerül színpadra. Talán most újra előkerül! Aki teheti, menjen el egy előadásra!

Németh András

Kedves Nagytétényiek!

Mit gondoltok, sikeres emberek vagyunk?

Egy élménnyel kezdeném, amelyet valószínűleg sokan közületek szintén átéltek, mert a nyáron folyt éppen a 2016-os foci EB, és a magyarok éppen csoportelsők lettek a 3:3-ra végződött Portugália elleni meccs után (eredeti nevén magyar olvasatban: gallok part-ja). Nagyon régen nem látott összeborulás, lelkesedés, közös nevező hatotta át azokban a napokban a magyarságot. Egy sikeres focirendezvény kellett ahhoz, hogy olyat éljek meg a munkahelyemen, a barátokkal, a közösségi oldalakon, amit még szinte soha. Magam is odaragasztottam magam a TV elé a meccsek idejére, amely TV-t máskor hónapokig elfelejték.

Kalkuttai Szent Teréz: Az élet himnusza

Az Élet egyetlen esély - vedd komolyan!
Az Élet szépség - csodáld meg!
Az Élet boldogság - izleld!
Az Élet álm - tedd valósággá!
Az Élet kihívás - fogadd el!
Az Élet kötelesség - teljesítsd!
Az Élet játék - játszd!
Az Élet érték - vigyázz rá!
Az Élet vagyon - használd fel!
Az Élet szeretet - add át magad!
Az Élet titok - fejsd meg!
Az Élet ígéret - teljesítsd!
Az Élet szomorúság - győzd le!
Az Élet dal - énekelj!
Az Élet küzdelem - harcold meg!
Az Élet kaland - vállald!
Az Élet jutalom - érdemeld ki!
Az Élet élet - éljed!

Mi is történt? A siker **közvetlen megélésének az élménye** jutott el akkor hozzánk. (Bár más sportágakban érünk el világraszóló sikereket, sokkal többet, nagyobbat, de annak a nézettsége nem éri el azt a nézettségi küszöbértéket, amely a teljes társadalomra hatással lehet. Talán azokat kicsit meg is szoktuk: rosszul esik, ha vízilabdában nem a magyarok nyernek bármilyen világversenyt, ha a kajakosok nem hozzák el az érmeik felét, ha az úszóink nem gyűjtenek be néhány aranyat. De úgy tűnik, hogy a foci az valami más. De nem is feltétlenül a győzelem a lényeg, amint azt majd látni fogjuk.)

A sikert a fociban nagyon régen nem tapasztaltuk meg. Az volt az élményünk, mintha mi lennénk az az alázatos népmesehős, az a kiskondás, aki meg tudja mászni az égig érő fát (ég ígérő), szemben az ifjú hercegekkel, akikről ugye tudjuk, hogy van veszíteni valójuk, és ezért nem tesznek fel mindent egy lapra. Azokban a napokban mi úgy érezhettük, hogy mi vagyunk a kiskondások a hercegek mellett, a Dávidok a Góliátok mellett.

A sport, amikor nemzetközi téren történik a megmérettetés, a nemzeti érzés megélését is jelenti. Erre pedig nekünk 1945 óta ritkán volt lehetőségünk. Belülről úgy éljük meg, hogy széthúzunk, hogy egymást jelentgetjük fel Brüsszelben, a kormányok nem támogatják az alulról épülő mozgalmakat, a pártoskodások miatt családok és korábban egységes faluközösségek válnak szinte ellenfeleivé egymásnak, a határon túliak nem kapnak elég támogatást Magyarországról, avagy éppen ellenkezőleg itt kis Magyarországon hányszor hallom, hogy éppen egy áttelepült csapta őt be, és biztos lehetne még sorolni.

A foci EB alatt teljesen másképp volt. Korábban halvérűnek hitt emberek váltak lelkesé. Olyan teológiát végzett lányok írtak lelkes megjegyzéseket közösségi oldalakon, akikről ezt korábban el sem tudtam képzelni. Mintha egygyé forrt volna az ország. Bár, mint volt sportolónak, vannak fenntartásaim a versenysporttal kapcsolatosan, és tudjuk, hogy e mögött is pénz áll, de akkor is ez most úgy kellett, mint egy falat kenyér. Kopp Mária több évvel ezelőtti egyik kutatása szerint például a magyarok magas öngyilkossági és halálozási aránya mögött az egyik meghatározó tényező a nemzeti érzés megélésének a hiánya. Tehát mondom, nagy szükségünk volt erre a sikerre!

Vagy egy másik példa a sportból. Idén májusban zajlott a jégkorong világbajnokság, Oroszországban. A magyarok a B csoportba kerültek, olyan ellenfelekkel, akiket mind magasabban jegyeznek a ranglistákon. A magyar válogatott 77 éve nem nyert mérkőzést a legmagasabb csoportban, vagy mert be se jutott, vagy mert ott mindig kikapott. A magyar válogatottat a távolsághoz képest, és ahhoz képest, hogy mindenki csupa sima vereségre számított, nagyon sokan kísérték ki, és szurkolták végig a meccseket. Nagyjából ők ezren biztosan nem arra gondoltak, hogy sima vereség lesz mindegyik meccs. A meccseket végigállták, énekelték, dobolták. A szüneteket, a bemelegítéseket is. A 7000 fős csarnokban jobbra a magyarok szurkolását lehetett hallani.

Végül is egy meccset nyertünk, az ellen a Fehéroroszország ellen, amelyik 2 másik erős ellenfelet is megvert, és végül kettővel előttünk végzett a csoportban. A jégkorongban az a szokás, hogy a meccs végén csak a győztes csapat himnuszát játsszák el, így azok a szurkolók, akik kiutaztak, gondolhatták úgy, hogy a magyar válogatott himnuszát soha nem fogják hallani. Továbbá az is szokás, hogy a meccs után csak a győztes csapat marad fenn a pályán, hogy ünnepeljék őket a nézők. De mi történt itt idén májusban?

A szokást a magyar szurkolók lelkesedése, hite, megváltoztatta Szentpétervárott. Mert büszkék voltak a csapatukra, büszkék az országukra.

Szóval, ami a végén történt, igazából szabályellenes, de ezeket a szabályokat helyesen figyelmen kívül hagyták. Amikor a magyar csapat veszített, a győztes csapat hagyta el először a jeget, hiszen a magyar szurkolók akkora ovációval dicsérték még akkor is a magyar csapatot, hogy azok nem mehetek le. A győztesek integettek a szurkolóiknak, amikor lekorcsolyáznak. A jégen maradt magyar játékosok ezután lassan összegyűltek a szurkolóikhoz közelebb lévő kék vonalon. A vezérszurkoló az első sorban intett a szurkolóknak, akik mind magyar színekbe vannak öltözve. A csarnok pedig elcsendesedik.

Aztán énekelnek. Hangosan. Büszkén. A **vesztes** csapat ezer szurkolója énekel a mérkőzésen **gyengébb** csapatnak.

Az eredményjelzőn lévő számok sosem érdekelték őket. Azért énekeltek, mert értékelik az erőfeszítést. Azért teszik, hogy büszkévé tegyék az országukat. Minden alkalommal úgy énekeltek, mintha megnyerték volna a világbajnokságot. A játékosok pompás előadásban hallják a Himnusz első versszakát:

Isten, áldd meg a magyart
Jó kedvvel, bőséggel,
Nyújts feléje védő kart,
Ha küzd ellenséggel;
Bal sors akit régen tép,
Hozz rá víg esztendőt,
Meggúnhódta már e nép
A múltat s jövődőt!

Botos Ferenc: ŐSZI SZONÁTA

hulló vízcseppek
kottáznak tiszta hangzást
hajnali erdőn

lombok zenéje
egyszólamú a széllel
a többi már csend

már őszi szegfű
virít a réten: szólj hát
tücsökrekvem

ködből, levélből
elevenedő sóhaj
késő őszi szél

*Botos Ferenc fenti haiku ciklusa
első díjat nyert a Mátrai Művészeti
Napok „Muzsikál az Erdő” 2016-
os Irodalmi Pályázatán! Köszön-
jük, hogy újságunkba is bekerül-
hetett!*

Nagy dolog ezt átélni. Sokan azért maradtak ott más nemzetek fiai közül a csarnokban, hogy ezt végignézhessék, és a legtöbbüknek, akik nem is magyarok, könnyek szöktek a szemükbe az átélt érzelmek után.

Magyarország az első öt mérkőzését elvesztette Szentpétervárott, 25-5-ös gólaránnyal. Nem meglepetés. Játékosainkat a hokivilág óriásai gyűrték maguk alá. De az eredmények jobbak voltak, mint ahogy reméltük, ami a lelkesedés, a hit, az elszántság és a soha nem szűnő küzdeni akarás eredménye. De volt még egy összetevő, a játékosok és szurkolók között kialakult láthatatlan, de nagyon is érezhető kapcsolat. És itt ember-ember közötti kapcsolatról beszélünk. Dicséretre méltóan küzdöttek a világ legjobbjai ellen.

A Fehéroroszország elleni győztes meccs után nem kellett a szabályokat felrúgni, és ugyanazt a himnuszt most zenei aláfestéssel is elénekelhették. Mind a két eseményen szurkolók és játékosok között valami magas fokú lelki kapcsolat képződött. De nem csak ott a helyszínen, hanem országos szinten.

Végül is sikeresek voltak a magyarok a foci Európa bajnokságon és a jégkorong világbajnokságon abból a szempontból, hogy azt megnyerték? Nem, nem voltak sikeresek. Ha úgy tesszük fel a kérdést, hogy sikeresek voltak-e abból a szempontból, hogy:

- mindent megtettek-e, amit megtehettek,
- örömet, lelkesedést, büszkeséget okoztak-e,

akkor egyértelműen igennel válaszolhatunk.

És akkor most újra jön a kérdés, sikeresek vagyunk-e mi?

Számomra olyan ez, mint egy zarándoklat, vagy mint egy küldetés, talán pontosabban olyan, mint a küldetésem, vagy mint megmászni egy magas csúcst. Nem az a lényeg benne, hogy végül is elérem-e a célt, hanem maga az út. Magán az úton tanulok sok mindent, ezért erre a fizikai, szellemi, lelki útra el kell indulnunk. Erről szólnak a népmeséink is, miszerint is a legnagyobb tett maga az elindulás. Fizikailag is, szellemileg is, lelkileg is. Az úton aztán fejlődünk jellemben, személyiségünkben, akaratérőnkben. Erőfeszítések, csalódások, jócselekedetek, emberi és egyéb kapcsolatok által. A kudarcélmények nem rosszak, persze amikor megtörténnék, akkor fájnak, de azok is csak azért vannak, hogy tanuljunk belőlük.

Mikor éreztem én hasonlókat? Keresem magamban az emlékeket, és ráakadok a megtérésemre. Nem sokkal utána katolikus kisközösségbe kerültem, és akkor ez nekem a mindent jelentette. Sikeresnek éreztem magam, mert:

- Isten munkatársává válhattam,
- úgy érezhettem, hogy figyelhetek másokra,
- hogy figyelnek rám,
- óriási hit, elszántság és lelkesedés volt bennem, mert megtaláltam az eldugott kincset.

Aztán ott volt a Háló megalapítása. Akkor az a társadalom és az egyház bizonyos köreiben, a kisebbik felében, nagy siker volt, nagy lelkesedést jelentett az érintetteknek. Az első találkozó Erdélyben, az első Kárpát-medencei találkozó, az első tábor Homoródfürdőn, az 1500 fős tábor Zánkán, és lehetne még sorolni. Mi akkor, bár tudtuk, hogy a társadalomnak csak egy kis szeletét képviseljük, de abban a hitben kezdtük el a dolgainkat, hogy mint kovász a teljes társadalom felé adunk lökést, hatásunk a teljes társadalomra érvényes lesz, és lesz végre a magyarságnak értékeken alapuló nagy összefogása és végül sikere.

Maga a keresztényi lét egyfajta úton levés. Sikerekkel, csalódásokkal. Fejlődésekkel, és visszaesésekkel. De hitem szerint ebben sokat fejlődünk. Kik lehetnének igazán lelkesek, ha nem a keresztények?

Nemrég hallottam valahol, hogy bizony a mindennapjainknak is ilyennek kellene lennie, mint amit most az EB alatt éltünk át. Mert annyi értékes dolog, lelkesítő esemény, értékes feladat vár mindannyiunkra! Közösséget a hétköznapiokban is építhetünk, a személyes kapcsolatokért mindennap tehetünk valamit, a megosztottság ellen mindenki, mindennap tehet valamit. Jó és pozitív célokért mindenki felvállalhat valami szolgálatot, ami őt aztán minden nap lelkesítheti, és amelynek kapcsán megélheti az összeborulást. Ráadásul erre ma Magyarországon, de szerintem mindenütt a magyar lakta területeken van egy fajta infrastruktúra, egyfajta háttér, amelyek a keresztény egyházak és a civil társaságok sokasága.

Tehát mennyire át kellene, hogy hasson éppen bennünket Istenhívő embereket ez a tudat. Mennyi küldetés, mennyi szép és jó cél, amit Isten Országának építéséért vállalhatunk, és ami a mindennapjainkat széppé, értékessé teheti, és ami bennünket minden nap, minden órában lelkesíthetne!

És amikor ezt hallottam, újra eszembe jutott a Háló, de saját egyházközösségünk is. Jézus azt álmodta rólunk, hogy kovász, só, hegyre épült város legyünk, és ez lelkesítsen bennünket, mert bizony az ízét vesztett sót kidobják. Ezáltal tehetünk sok mindent a magyarság fennmaradásáért, a nemzeti érzés megéléséért, a jó közérzetünkért, az egységességünkért, a magányosságunk ellen, a személyes hivatások támogatásáért, és még sorolhatnám, mennyi útja is van is ennek. Kereszténységünk bizony kötelez bennünket, hogy a mindennapjainkat is lelkesen éljük meg!

A kereszténységünk megélésének a mindennapokban 3 fontos környezete van: a család, a kisközösség és az egyházközösség. Nagy szükségünk van mindháromra, és arra, hogy mindháromban sikereink legyenek.

Számot vethet most mindenki azzal, hogy a 3 területen ki mennyire érzi, hogy az sikerterület-e. Sikeres-e a családom, a kisközösségem, a plébániám? Nem az a lényeg, hogy valamiben az első-e, hanem az, hogy a missziót, az úton levést, a hivatás megtalálását, segíti-e. Segíti-e saját életem zarándokútját. Egy dologban ezt nagyon egyszerű

lemérni: lelkesen megyek-e haza, lelkesen várom-e a következő kisközösségi alkalmat, lelkesítenek-e a plébánián való szolgálataim? Avagy mennyire tudok az adott közösség tagjaiért a tűzbe menni? Tudok-e akár óriási áldozatot hozni az adott közösségért? Kialakult-e valamilyen láthatatlan kapocs felénk? Mint ahogy egyszerű sportszurkolók és a csapat tagjai között kialakult láthatatlanul?

Ha nem, akkor ugyanúgy, mint népmese hősöknek, új utakat kell választanom, új módon kell, és mindent egy lapra feltéve, az adott közösséget szolgálnom! Azt hiszem Krisztus, aki 3-szor esett el a kereszten, de mindig újra felállt, azért tudott csak felállni, mert lelkesítette saját hivatása, saját szolgálata, saját zarándokútja. Tegyük mi is úgy, mint Krisztus, és figyeljünk őrá, ha fogy a lelkesedésünk! De tapasztalatból mondom, hogy a népmesék, a Szent Korona üzenete, de maga a Himnusz is ünnepi alkalmakkor nagy erőt adó misztériumok.

Elevenítsük fel tehát újra Himnuszunk szavait, gondolatait!

Szeibert András

Aki úgy gondolja ezek után, hogy szívesen beszélgetne velem különböző lelkesítő szolgálati lehetőségekről, szívesen állok mindenkinek a szolgálatára! ☺

szeibert.andras@halo.hu, +36 20 264 3297

Furcsák vagyunk MI, keresztények!

Egyik kedvenc szentírási részem az, amikor az emmauszi tanítványok szemük megnyílását követően összenéztek és így szóltak egymáshoz: „Ugye lángolt a szívünk, mikor útközben beszélt hozzánk és kifejtette az Írásokat?” (Lk.24.32) Akkor, ott ők még nem tudták, hogy maga Jézus beszél hozzájuk, mégis lángoló szívvel hallgatták Őt. Sokszor el-eltűnődöm ezen, hogy vajon a mi szívünk hogyan lángol, amikor hallgatjuk Jézus tanítását, hogyan találkozunk Vele a templomban, az Oltáriszentségben? Ha ez valódi lángolás lenne, akkor az izzítana belülről, hogy tenni és tenni kell Krisztusért! Ehelyett csak pislákoló lángocskák vagyunk, mely, ha nem vigyázunk rá, az első szellőtől kialszik, s nem marad belőle más, csak a felszálló füst, a láng emléke. De Jézus nem azért gyújtotta ezt a lángot. Ő valóban arra hív, hogy ne legyünk „puha” keresztények.

Olyan kényelmes beleülni a karosszékbe, s élvezni a műsort. Ha valami esetleg mégsem tetszik, szívesen kritizálunk, de mégsem teszünk. A magyar ember különösen tehetséges a panaszkodásban, a kifogások keresésében. Sokszor a véleményünkkel nem építeni, hanem épp rombolni tudunk.

Mindig elcsodálkozom Péter apostol hitén, aki Jézustól bizonyosságot kér: „Uram, ha te vagy, parancsold meg, hogy odamenjek hozzád a vízén!” (Mt.14.28) S amikor Jézus azt mondta, „Jöj!” akkor ki mer lépni a bárkából, s hozzá indul. De hát – még a mai eszünkkel is – lehetetlen dolog, amit tesz, s mégis kilép! Tudja, hogy erős hullámvágás van, hogy a hajót is alig tudják irányítani, mégis kilép! Ő maga is elbizonytalanodik, amikor látja az erős szelet, de azonnal Jézushoz folyamodik segítségért! Olyan jó volna ilyen hittel indulni az élet viharain, s megtenni azokat a lépéseket, s tudni, hogy Krisztus ott van, kinyújtja a kezét, ha süllyedünk és megsegít bennünket!

Kívánom, hogy mindnyájan elgondolkodjunk azon, vajon ÉN mit teszek Krisztusért? Vajon lángol-e eléggé a mécsesem? *Add meg Urunk, hogy a szívünk megteljen Veled és meg tudjuk tenni azokat a lépéseket Feléd és Érted!*

Németh András

PIROSKA ÉS FARKAS

látogatóban voltak Gyenge Gysziéknál a Soroksári Duna egy kis szigetén.

Hazatérve Farkas rögtön újságolta: - Tessék elképzelni Nagymama, azon a pindurka szigeten is lehetett Pokémont találni!

- És ez nagy dolog? – kérdezte nagymama.

Piroska már darálta is: - Hát, persze! A Pokémont arra találták ki, hogy a játékosok ne görnyedjenek egy helyben, hanem hogy mozogjanak, sétáljanak a keresgéléssel.

- Nem merem megkérdezni, hogy amint hazaértetek, letette Gyuszi a telefonját? Vagy néztétek ismét, mint nyomkodja tovább a kutyút?

- Én sem merek válaszolni - mondta Farkas hamiskás mosollyal - de csónakáztunk is, fociztunk is náluk.

- Nem csoda, ha Rió után az jár az ember fejében, hogy pl. hány ezer órát lapátolt, micsoda emberfeletti munkát végzett Kozák Danuta! Nem pillanatnyi élvezeteknek, kellemes szórakozásoknak dőlt be! Komolyan vette magát, bajnok akart lenni, előre nézett. És két olimpián is tudott győzelmekeket aratni!

- Szent Ignác idézetet olvastam egyszer, aki azt mondta, hogy ha egy indítás vagy gondolat a Gonosztól jön, az a lelkünk felszínének tetszik, de aztán a lelkünk legmélyén nyugtalanságot, békétlenséget érzünk. Ha az indítás Istentől jön, az a lelkünk felszínének nem annyira kedves, mert igényes, de azután a lelkünk mélyén nagy békét tapasztalunk meg.

- Hát azért az nagyon nehéz, hogy ha ott az ember előtt a kellemes lehetőség, akkor inkább a veritékest válassza! – mormogta Farkas.

- Valóban – ismerte el nagymama. - Két dolog kell hozzá, nem tudom, kinek melyik a nehezebb: Célkitűzés, megakaraterő. Ha van céloom, úgy is felfoghatom, hogy két „rossz” közül kell most választanom: Vagy a lelkiismeret furdalás, vagy a munka. Az igazán nagy veszélynek azt vélem, ha valaki megszokja, hogy együtt él a békétlen lelkével.
- Most viszont vigyázzunk, nehogy a testünk legyen békétlen! Próbálok kedvencekkel indítani az iskolaévet, palóclevest és szilvás gombócot főztem.

ke

KRÓNIKA

- Márc. 27.** Húsvét ünnepe.
Ápr. 23. Plébániai zárandoklat volt az élő rózsafüzér nyomában.
Máj. 01. Édesanyák köszöntése.
Máj. 28. Élő rózsafüzér zárandoklat, 10. jubileumi alkalommal. Templomunk továbbra is fogadóállomás volt.
Máj. 29. Urnapja.
Jún. 23-26. Lelkigyakorlat a családok kisközösség szervezésében.
Júl. 9-16. Hittantábor Mátraházán.
Aug. 15. Templomunk búcsúja, melyen a szentmisét Pákozdi István egyetemi lelkész celebrálta.
Szept. 04. Ferenc pápa szentté avatta Kalkuttai Teréz anyát.

NAPTÁR

Hittanóráink, közösségi alkalmaink időpontjai a heti hírlevélben!

- Szept. 14.** **Esperes kerületi keresztút** a Budafoki Kálvárián.
Szept. 20. **Hittanosaink szüleinek találkozási alkalma.**
Okt. 01. **Nagymarosi Találkozó.**
Okt. 06. **Első csütörtök** – szentségimádási lehetőség.
Okt. 09. **Elsőáldozás.**
Nov. 01. **Mindenszentek ünnepe.**
Nov. 02. **Halottak napja.**
Nov. 03. **Első csütörtök** – szentségimádási lehetőség.
Nov. 19. **Erzsébetnapi Kenyérsütés** hittanosainkkal.
Nov. 26. **Adventi koszorú készítés.**
Nov. 27. **Advent 1. vasárnapja.** Adventben rorate misék, szombatonként mise után reggeli a közösségi házban.
Dec. 01. **Első csütörtök** – szentségimádási lehetőség.
Dec. 04. **Mikulás** fogadása a délelőtti mise végén.
Dec. 23. **Idősek karácsonya.**
Dec. 24. **Pásztorjáték** a templomunkban.

KEMPIS

(Részletek)

Második könyv

II./9. Amikor minden vigasztalásnak
híjával vagyunk

III.

Miben reménykedhetem tehát, vagy mibe vethetem bizalmamat, ha nem egyedül Isten nagy irgalmasságába, a mennyei kegyelem reménységébe?

Mert hiszen még ha kezünk ügyében vannak is derék, istenfélő emberek, jó barátok, vagy szent könyvek, szép olvasmányok, vagy gyönyörű énekek és himnuszok, mindez keveset ér, nemigen ízlik, ha elhagy a kegyelem és saját szegénységemben magamra maradok.

Akkor nincs jobb orvosság, mint a türelem meg az, hogy magam megtagadom és Istenre bízom.

Soha senkit nem találtam, aki olyan vallásos és olyan jámbor lett volna, hogy Isten egyszer-egyszer meg ne vonta volna tőle a kegyelmét, hogy ne érezte volna buzgóságának lankadását.

Egy szent sem ragadtatott olyan magasra, nem részesült akkora megvilágosodásban, hogy előbb-utóbb kísértést ne szenvedett volna.

Mert nem méltó az Isten mélységes titkainak ismeretére, aki Istenért valami zaklattatásban meg nem próbáltatott.

A közeledő vigasztalásnak jele szokott lenni a megelőző kísértés.

Mert mennyei vigasztalását a kísértésben megpróbált emberek ígérte Isten.

„A győztesnek – mondja – enni adok az élet fájáról.” Hiszen arra való az isteni vigasztalás, hogy erősebbek legyünk a megpróbáltatások elviselésében.

A kísértés pedig azért követi a vigasztalást, hogy el ne bizakodjunk a jóban.

Az ördög nem alszik, a test nem halott, légy hát kész szüntelen a küzdelemre, mert jobbról, balról soha nem nyugvó ellenség vesz körül.

Kempis Tamás: Krisztus követése

(Fordította Jelenits István Dr. Ecclesia, Budapest, 2004. Kilencedik kiadás.)

A Hírlevelet kiadja: a nagytétényi római katolikus egyházközség.

Alapította: Verőczei Gábor plébános és Szeibert András, **Felelős kiadó:** Fülöp Ákos plébános

Szerkesztik az erre jelentkezők, írják az egyházközség tagjai, ezért akik a lapban bármit olvasni, látni szeretnének, valamit hirdetni, felajánlani, kérni óhajtanak, vagy bármilyen ötletük van a lappal kapcsolatban, azok a következő személyeket keressék:

Szeibert András (főszerkesztő) (1225. Budapest, Batthyány u. 34.

Tel: (30) 456-5476

szeibert.andras@halo.hu

Németh András (tördelő-szerkesztő) (2440. Százhalombatta, Strand utca 44.

Tel: (20) 915-5280

annus.nemeth@gmail.com

A plébánia levelesszekerényébe is be lehet dobni híreket, üzeneteket.

A Hírlevél megfelelő mennyiségű anyag összegyűlte után, vagy alkalomhoz kapcsolódva jelenik meg. Az újság korábbi példányai a plébánián igényelhetők.

2 oldal (1 lap) előállítási költsége mintegy 20 Ft. A költségek fedezésére adományokat elfogadunk.